

Det er jo år og dag siden, jeg holdt min egentlige indsættelsesprædiken til jer her i menigheden. Og I, som har hørt mig prædike i mere end et år, I ved det også, at det er min sædvane at prædike over dagens tekst og ud fra den at forkynde sandheden om Gud og mennesker, sådan som den er vist os i vor Herre Jesu Kristi ord og gerninger.

Og der er heller ingen grund til, at jeg ikke i dag skulle følge denne sædvane - der er bare det ved det, at denne dag har sin ganske særlige tekst for os her i menigheden, og det er for os dagens begivenhed, som er dagens tekst, og den er skrevet af Gud selv i vor menigheds historie igennem de sidste par års begivenheder. Det, som vi har været midt oppe i og været vidne til, mens ventetiden gik og dagene blev til måneder og måneder til år.

Den ventetid, som nu endelig er forbi, så at vi kan sige det til hverandre ikke blot ud af stor glæde, men også med en stor lettelse: Gud være lovet og priset, at vi nu er igennem det.

Men for at vi ikke skal tabe det af syne og tænke mindre stort om det, vi har været vidne til og med i, så er det gavnligt, ja nødvendigt, at vi også siger det lige ud, så at vi ved det, når vi i dag står her sammen som menighed og præst, så er det ene blevet muligt fordi Gud ville det.

Det er en tekst, som der er evangelium i, et godt og gladeligt budskab, så sandt som der altid er evangelium i det, som Gud vil noget af, det vor Herre Jesus Kristus nævnte, som noget af det første han var kommet for at virkeliggøre: at løse det bundne, sætte fanger i frihed og forkynde et Herrens nådeår. Det er et ord, om hvilke kvindelige præster vil sige det: i dag er dette ord gået i opfyldelse for vore øren, fra Herren er dette kommet, og underligt er det for vore øjne.

Men vi, som nu står sammen som menighed og præst, vi skulle om nogen vide det, at når dette dog blev virkelighed, så er det ene fordi Gud ville det. Men så er der heller ingen ting, der kunne standse det.

Hvad Gud vil, det må ske, for Gud har ret til at sige: det ske min vilje. Og det er os en virkelighed, og det har sommetider været os en hårdhændet virkelighed, at Gud også har magt til at lade sin vilje ske, at lægge tingene sådan til rette, at det øjeblik kommer, da tidens fylde er inde, og han har fået sin vilje uanset og uafhængigt af, hvad vi mennesker er. Alle vore betænkeligheder falder til jorden som magtesløse, når Gud vil noget - vil noget med os, ved os!

Og så står vi da her, menighed og præst, og ser tilbage over dis-

de dage og måneder og år, og vi undres over det, der er sket midt iblandt os. Men når vi gør os klart, hvordan det egentlig er gået til alt dette, så er der ingen grund til, at vi ikke skulle vedgå det, at vi også ind imellem har haft en fornemmelse af, at den opgave, der var lagt hen til os, den gik til grænserne af, hvad vi kunne magte.

Det var, som om vi var spændt for en overmådet tung vogn, der skulle trækkes igang ^{medens} alle bremses ^{ns} var slået i, og vi var sat til at stramme skagler, så at vi undertiden kunne stille os selv det spørgsmål, om nu også hamlerne holdt? Vi kunne være rolige. Det spørgsmål var ikke vor sag. Det sorterer under kusken, og han vidste, de ville holde.

For han vidste, at han havde den mand i sin kirke, som duede til det stykke arbejde at slå bremserne fra, så vognen kunne komme igang og læsset blive kørt i lade. For ham var det nok med een. Det er også nok til os. Men så siger vi det også: "Gud velsigne dig biskop, for det du gjorde."

Gud har ret til at sige det: ske min vilje. Og han har magt til at gøre det, at hans vilje også sker. Men vi, som står tilbage og ikke har nogen anden forklaring på det, der er sket, end at det er, som det skal være, det er Gud, der har fået sin vilje, vi står her med undren og et stilfærdigt: vi er ringe tjenere. Kun, hvad vi var skyldige at gøre, har vi gjort. Og så skal du have tak, Gud, at du lagde det sådan, og at du også ~~har~~ sørgede for, at vi fik gjort det, vi skulle, og at vi ikke svigtede, da du regnede med os.

Det har betydet, at vi kender noget til det, der ligger i ordene: bærer hverandres byrder. Og den tid er ikke forbi, da det ord stadig gælder. Det hører nu engang med til sandt menneskeliv og kristenliv. Men så har vi også lært noget af det at kende, som ligger i ordene: deler hverandres glæder.

Det rent menneskelige, at vi nu står sådan i det, at den opgave, vi fik lagt hen til os, den er fuldført i det væsentlige, men endnu mere det langt større, at den tid er forbi, og vi er igennem den fastetid, som det har været for os, de dage hvor det var sådan, at vi vel kunne samles til gudstjeneste, men blot for at høre en prædiken. Vi kunne ikke samles til mødet med Herren selv, der hvor han selv vil tale til os og ved sit nadverbord række os vandringsbrødet til livets land.

Deler hverandres glæder, den at leve af det ord som vor Herre Jesus Kristus giver os med i dag: at det er det evige liv at kende dig, den eneste sande Gud, og den du udsendte, Jesus Kristus.

Og hvor skulle vi sandere lærer ham at kende, end der, hvor han selv har sagt os det, at han vil være tilstede og selv bryde brødet med os

og velsigne kalken, så at vi ikke blot deler hverandres glæde, men lader ham, vor Herre Jesus Kristus selv dele sin glæde med os, skænke os del i det evige liv med sig og gøre det, som han bad den sidste aften, at den også bliver virkeliggjort: "Hellige Fader, bevar dem i dit navn, desom du har givet mig, for at de må være et, lige som vi er et."

Hvad mere, jeg har at sige til jer i dag, det vil blive sagt, når vi siden hen mødes efter gudstjenesten, men her, hvor vi er samlet i vor kirke, her vil vi møde de dage, som nu kommer, de rolige hverdage med tak til Gud, med lovprisning og med bøn. Vi har noget at sige Gud tak for. Lad os gøre det. Amen

Min sjæl lov Herren og glem ikke alle hans velgerninger. Min sjæl lov Herren, og alt som er i mig love hans hellige navn. Vi takker dig vor Gud og Fader i Himlene, at du har ladet os erfarer, at du er den levende Gud, som vil at din vilje skal ske som i Himlene således også på jorden.

Vi takker dig for opgaven, du lagde hen til os, at vi fik taget den op. Og vi takker dig for, at vi også fik hjælpen til at komme igennem den så skånsomt, som vi trængte til det. Lad gerningen renses og lutres og fries for al menneskeværk, at den må tjene din vej til mennesker og være dig til ære og os til gavn.

Jeg takker dig min Herre og min Gud, at det ikke gik for/let at komme igennem. For tugt og trøst i disse dage. For timerne de strenge - du kender dem. For hjælpen du gav, styrke og frimodighed til at holde ud og tilsidst den store glædens dag.

Lovet være du al nådens og trøstens Gud, at du ikke slipper os af din hånd. Priset være dit navn iblandt os, at du førte os igennem og frem til igen at stå i faste, ordnede forhold.

Vi beder dig, at det må være blevet os en beredelsestid, at vi må være kommet igennem den som dem, der har lært det at sætte vor lid til dig alene og stole på det, at bare vi går dine veje, så vidt vi kan se dem, så sørger du for resten, og du er trofast, selvom vi mistvivler.

Vi ber dig, og vi stoler på det, at som du har været med os her i denne tid, sådan vil du fortsætte med at være det. Giv at vi må samles og tilbede dig i ånd og sandhed, høre det gode budskab og modtage af dig, når du selv handler imod os ved døbefont og nadverbord.

Lad gerningen lykkes, den som her er begyndt og skal fortsætte. Giv mig ordene. Ord til sjæleføde for den, der spørger efter evangeliet og ikke kan nøjes med mindre, end budskabet om din storhed og barmhjertighed imod små mennesker. Giv mig ordene, at Jesus Kristus

gå blive forlyndt i al min hellighed. Og hvad mere vi trænger til af vejledning og retledning i vort liv med dig og med hinanden, det lærer du os selv ved din Helligånd. Fader vor.....

Afskrevet og meget løst tegnsat d. 18. december 1987
Det meget utydelige original manuskript indeholder næsten ingen tegnsætning eller store bogstaver til angivelse af punktum. Opholdene er dog med Johanne Andersens egne.

L. Spengler